

A co teprve, když došli k chatě těch dvou podivínů a uviděly obě sovy!

„Nedáte si třešně?“ dostalo se jim uvítání od pána s paní. Sovy zahoukaly a párkrát pomalu mrkly. Děti na ně zíraly s otevřenou pusou. Takhle zblízka ještě tyhle nádherné ptáky nikdy neviděly, a teď si je mohly dokonce i pohladit!

„To jsou sova pálená a kulíšek nejmenší,“ usmívala se paní učitelka. „Dobrý den, doufám, že nerušíme. Všimla

jsem si vašich sov na fotkách u Elina referátu a říkala jsem si, že by je měly vidět i ostatní děti.“

„Vůbec nerušíte, je nám ctí,“ uklonil se starý pán. „Ale nejsou to naše sovy. Patří jen samy sobě.“

„Zato třešně naše jsou, tak si berte, co jen sníte,“ přidala se paní. Ukázala jim mládě veverky, které našla opuštěné a které teď piplala, aby ho mohla vrátit zpět do přírody. Pak tu byl samozřejmě ježek jako minule a několik ještěrek. Okolní stromy byly plné ptáků, ozýval se jejich zpěv i ťukání do stromů. To měli na svědomí datel a strakapoud. Všechny děti teď byly naprosto nadšené, veverčí mládě bylo tak roztomilé, že se rozplývali i ti, kteří o tuhle exkurzi nejdřív vůbec nestáli.

Ale veškeré dětské nadšení ještě překonala paní učitelka, když uviděla velké černobílé motýly s červenými kolečky na křídlech, poletující kolem barevného baretu paní domu.

„No tohle!“ ukázala na ně prstem jako malá holka. „Vždyť to jsou jasoni červenoocí!“ Málem se zakoktala, jak byla rozrušená. „Kriticky ohrožený druh! Ještě nikdy jsem je v přírodě neviděla!“

„Oni tady s námi žijí,“ pousmála se jejímu úžasu paní. „Mají rádi bodláky a těch je tady opravdu hodně.“

„No právě! A bodláky lidi považují za plevel, hubí je, a tím pádem je těchhle motýlů v naší republice už jen malý zbytek,“ přikývla horlivě paní učitelka. „To je velmi významný objev! Tihle motýli jsou tak vzácní! To bude spousta lidí překvapených.“

„No, to bude,“ přikývl pán.

„Měla by se tu okamžitě vyhlásit chráněná oblast. Je tu úplně unikátní kousek divočiny.“

„My jen víme, že se tu má vybudovat akvapark.“

Děti zpozorněly. I ti největší zastánci akvaparku byli najednou rozpačití, zvířata se jim moc líbila a chápali, že pokud tu bude akvapark, všechno živé odsud zmizí.

„Tady by se nic stavět nemělo,“ zachmuřila se paní učitelka. „Existují přece jiná místa, kde by akvapark ničemu nevadil.“

Pán s paní pokrčili rameny.

„Já to tak nenechám,“ nedala se paní učitelka. „Zajdu na radnici a uvidím, co se s tím dá dělat.“

„To jsem tedy zvědavá, jak se tohle vyvine...“ pošeptala

Ela holkám. Neohroženost paní učitelky na ni udělala velký dojem.

Odpoledne šly Bára, Ela a Míša do domova seniorů, aby tam nainstalovaly další ptačí pítko. Byla to stará kamenná nádoba, sice dost těžká, takže se nadřely, ale vy-
padala výborně.

„Hned to tady máme zase o něco útulnější,“ pochvalovala si paní Marie a přidaly se k ní i kamarádky.

„Bude hezké dívat se na ptáčky, doufám, že sem budou chodit.“

